

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **P., s. r. o., P.**, IČO: X., zastúpený: F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnému **R. Š., nar. X., D.**, za účasti vedľajšieho účastníka: **Z., P.**, IČO: X., **o vymoženie 570,41 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 17 Er 397/2009, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 6. júla 2012, č. k. 10 CoE 60/2012-47, takto

r o z h o d o l :

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa **z a m i e t a .**

Dovolanie oprávneného sa **o d m i e t a .**

Povinnej sa náhrada trov dovolacieho a odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Humenné poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku z 11. mája 2009 sp. zn. SR 00582/09 Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý zriadila S., a. s. (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“).

Okresný súd Humenné uznesením z 13. októbra 2011, č. k. 17 Er 397/2009-16, exekúciu zastavil. Zároveň rozhodol, že o trovách súdneho exekútora súd rozhodne samostatným uznesením.

Súd prvého stupňa v danej veci zistil, že oprávnený požiadal o vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku, vydaného Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti S., a. s., v B., z 11. mája 2009 sp. zn. SR 00582/09, ktorý nadobudol právoplatnosť 13. júla 2009 a vykonateľnosť 16. júla 2009, pričom exekučný titul bol vydaný na základe zmluvy o úvere zo 17. apríla 2008, ktorého súčasťou sú Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, a to medzi oprávneným a povinným. Vzhľadom na povahu účastníkov zmluvného vzťahu - zmluvy o úvere zo dňa 17. apríla 2008, a to oprávneného ako dodávateľa

v zmysle definície podľa čl. 2 písm. c/ Smernice Rady č. 93/13/EHS a povinného ako spotrebiteľa v zmysle definície spotrebiteľa podľa čl. 2 písm. b/ Smernice Rady č. 93/13/EHS, súd túto zmluvu o úvere vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu, kde povinný je v pozícii spotrebiteľa, a preto mu prináleží ochrana poskytovaná právnymi predpismi ako spotrebiteľovi. S poukazom na uvedené súd skúmal rozhodcovský rozsudok a zistil, že právom priznané je právom nedovoleným a odporujúcim dobrým mravom, a to hneď z niekoľkých dôvodov. Rozhodcovská doložka je súčasťou obsahu formulárovej zmluvy, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Rozhodcovská doložka v predmetnej veci obsiahnutá v bode 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul v predmetnom konaní, znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodnutie sporu štátnym súdom, aby dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde. Rozhodcovskú doložku si povinný ako spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Zmluvu ako celok mohol odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým všeobecným podmienkami poskytovania úveru, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal oprávnený ako dodávateľ prvý. V subjektívne nearbitralnej (spotrebiteľskej) právnej veci zvlášť vznikajú pochybnosti o objektívnosti rozhodcovského procesu. Vzhľadom na to, že už priamo vo Všeobecných podmienkach poskytovania úveru je miesto rozhodcovského konania presne určené, a to v Bratislave, takto určené miesto ani zďaleka nespĺňa požiadavky predvídateľnosti a dostupnosti rozhodcovského súdu (rozsudok *Océano Grupo Editorial* spojené prípady C-240/98 až C-244/98) a o poučení spotrebiteľa o rozdiel medzi štátnym a rozhodcovským súdnym procesom niet ani zmienky. Rozhodcovská doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Rozhodca akceptoval aj neprimerane vysoký poplatok za poskytnutie úveru, ako aj 0,25% denný úrok z omeškania (91,25% ročne), ktorý súd považuje za neprijateľne vysoký.

Podľa názoru súdu, dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcom viedli vo svojom dôsledku k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia Smernice 93/13/EHS. Teda na základe uvedeného súd dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je nekalou podmienkou, preto ňou spotrebiteľ nie je viazaný a táto je v rozpore s príslušnými ustanoveniami Smernice 93/13/EHS. Pretože povinný ako spotrebiteľ nie je viazaný rozhodcovskou doložkou, ktorú súd vyhodnotil ako nekalú podmienku v spotrebiteľskej

zmluve, rozhodca tým stratil legitimitu na vydanie rozhodcovského rozsudku, a preto tento nie je spôsobilým exekučným titulom na vedenie exekúcie. Z týchto dôvodov súd v súlade s ustanovením § 45 ods. 1, 2, 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) exekúciu zastavil.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove uznesením zo 6. júla 2012, č. k. 10 CoE 60/2012-47, napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že rozhodujúcou právnou otázkou, ktorú správne prvostupňový súd aj bez návrhu prioritne riešil, je otázka platnosti rozhodcovskej doložky. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý už vo viacerých rozhodnutiach konštatoval oprávnenie exekučného súdu preskúmať existenciu rozhodcovskej zmluvy (sp. zn. 3 Cdo 146/2011, sp. zn. 6 Cdo 143/2011, sp. zn. 2 Cdo 245/2010). Zároveň poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu vo veciach IV.ÚS 55/2011, IV.ÚS 60/2011 a Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2164/10 z 1. novembra 2011. Odvolací súd nevidel žiaden dôvod na to, aby uvedené závery sa nemali vzťahovať aj na stav, keď rozhodcovský rozsudok bol založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke v spotrebiteľskej zmluve, preto podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je neprijateľná zmluvná podmienka neplatná, a teda nevyvoláva právne účinky obdobne, ako keď rozhodcovskej zmluvy niet. Predmetná rozhodcovská doložka vyžaduje, aby sa všetky spory riešili pred Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným spoločnosťou S., a. s., so sídlom v B. Dodávateľ s odbornou starostlivosťou mal a musí vedieť, že nemá používať neprijateľné podmienky a má poznať aj dôsledky z používania. Oprávnený musí počítať s tým, že plnenie z nekalej podmienky mu súd nemôže vymôcť. Exekúcia vedená na podklade ničotného rozhodcovského rozsudku, ktorý má svoj základ v neprijateľnej rozhodcovskej doložke, je neprípustná a exekučný súd na to prihliada už v štádiu rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia a následne v rámci rozhodovania o zastavení exekúcie (§ 44 ods. 2, 3 Exekučného poriadku). V danom prípade súdu nebráni nič judikovať nekalosť rozhodcovskej doložky podľa generálnej klauzuly podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakotvenej do zákona od 1. apríla 2004. Ustanovenie § 23a zákona č. 634/1992 Z. z. upravovalo, že typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých

prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. V danom prípade ide jednoznačne o spotrebiteľskú zmluvu.

Judikatúra súdov, vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgia vis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť číslo 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III. rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť číslo 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na neplatnú rozhodcovskú doložku nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami. Jednoznačný záver odvolacieho súdu o neplatnosti rozhodcovskej doložky odvolací súd založil na tom, že oprávnený nepreukázal, aby táto rozhodcovská doložka bola dohodnutá v zmysle ustanovení § 3 a nasl. ZoRK. Nepredložil súdu písomne uzavretú zmluvu o rozhodcovskej doložke, kde je dohodnutá rozhodcovská doložka, individuálne dohodnutú zmluvu. Právomoc na rozhodovanie v rozhodcovskom konaní nebola rozhodcovskému súdu daná. Z tohto dôvodu rozhodcovský rozsudok je ničotným rozhodnutím, ktoré nemôže byť zákonným exekučným titulom. S poukazom na uvedené ďalej odvolací súd poukazuje, že prvostupňový súd vo veci správne rozhodol a exekúciu zastavil. Exekúciu súd zastaví podľa § 57 ods. 1 písm. g/ vtedy, ak súd vyhlási túto exekúciu za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie a následne podal aj doplnenie dovolania, ktoré odôvodnil tým, že:

- a) súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. e/ O. s. p.),
- d) súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f/ O. s. p.),

- e) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležite dokazovanie (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Na základe právnej argumentácie uvedenej v dovolaní oprávnený navrhuje, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a keďže rovnakými vadami je postihnuté aj rozhodnutie prvostupňového súdu žiada, aby dovolací súd v celom rozsahu zrušil aj uznesenie prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a v prípade úspechu bola oprávnenému priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Oprávnený tiež navrhol, aby súd prerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky v znení aký je uvedený v dovolaní. Oprávnený tiež navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Prešove zo 6. júla 2012, sp. zn. 10 CoE 60/2012, a to so zreteľom na uvedenú právnu argumentáciu a najmä skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vykazuje tak závažné právne nedostatky, že jeho výkon v prostredí právneho štátu je vylúčený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia zo 14. mája 2013 sp. zn. 3 ECdo 46/2013, 3 Co 44/2013, 3. júla 2013 sp. zn. 3 ECdo 76/2013 a 3. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 34/2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej dodáva, že Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup

súdob vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica 93/13/EHS, z určujúceho hľadiska išlo ale zo strany súdob nižších stupňov o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka, Exekučného poriadku a ZoRK). Najvyšší súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

Na tomto mieste je potrebné uviesť, že oprávnený po rozhodnutí odvolacieho súdob podal návrh na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Najvyšší súd k tomuto dodáva, že v ust. § 109 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ ide o prípady, keď súdy skúmajú priamo zo zákona, či nenastal niektorý z uvedených dôvodov, pre ktorý je súd povinný aj bez návrhu konanie prerušiť. V danom prípade ide teda o činnosť súdob vykonávanú bez ohľadu na to, či niektorý z účastníkov konania takýto návrh podal. Z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak nenastane niektorý z dôvodov uvedených v ust. § 109 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ súd v konaní pokračuje, pričom o tom nemusí rozhodnúť samostatným výrokom. Záverom k tejto otázke najvyšší súd dodáva, že návrh oprávneného na prerušenie konania, podaný v konaní pred odvolacím súdom, je obdobný s návrhom na prerušenie konania, podanom v rámci dovolania.

V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdob, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdob. Uznesenia odvolacieho súdob, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., oprávneným napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávneného preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.

Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania, podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 28. februára 2013 sp. zn. 2 Cdo 17/2013, z 30. apríla 2013 sp. zn. 2 ECdo 16/2013, z 24. mája 2013 sp. zn. 2 ECdo 90/2013, z 26. júna 2013 sp. zn. 2 Cdo 7/2013, z 26. júla 2013 sp. zn. 2 ECdo 63/2013, 3. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 58/2013, zo 14. mája 2013 sp. zn. 3 ECdo 46/2013, 3. júla 2013 sp. zn. 3 ECdo 76/2013 a 3. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 34/2013, a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (vid' napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (vid' aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 1. februára 2012 sp. zn. 5 Cdo 205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012).

Ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritorne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale bol podaný návrh na vykonanie exekúcie.

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení

oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu.

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul, je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne – teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného – môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a neznemožňuje oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Uvedené právne závery zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

K námietke oprávneného, že slovenský preklad Smernice nie je správny, najvyšší súd uvádza, že až do nadobudnutia účinnosti nariadenia Rady č. 216/2013 zo 7. marca 2013 o elektronickom uverejňovaní Úradného vestníka Európskej únie je právne záväznou jeho písomná podoba, ktorej vyhotovenia v slovenskom jazyku zabezpečuje Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (§ 3 zákona č. 416/2004 Z. z. o úradnom vestníku Európskej únie).

Oprávneným namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania nezakladajú.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených oprávneným, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd mu nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. januára 2014

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová